

Publicerad 2014-03-13 19:15 av Suddad

Våldutdragen del III Våldtagen del I.

14 november 2013. Dagen som förändrade mitt liv och mig för alltid. Morgonen jag vaknade upp i min hall förvirrad men med en rädsla som ekade i min kropp.

Chocken när hjärnan kom ikapp och minns vad som hänt. Det var den dagen jag trodde var den längsta dagen i mitt liv.

Polisförhör, undersökningar på de mest intima delarna, fotograferingar, provtagningar, piller i förbannelser, och en jävla massa prat. Trots att jag helst ville sitta i fosterställning i ett hörn slutet som en mussla. Men jag hade vänner omkring mig, vänner som drog upp mig när jag bokstavligt talat föll ihop på marken.

Tiden gick. Det var det kalender i alla fall visade. Men jag levde kvar i torsdag den 14e. Smärtan i min kropp tillät mig inte att gå vidare.

Mina minnesbilder tillät inte min hjärna att blicka framåt.

Tiden fortsatte att gå.

Tillslut lärde jag mig att krypa, stå på ostadiga ben och tillslut ta första steget framåt.

Efter en tid ifrågasatte folk hur jag kunde vara "precis som vanligt". Men de såg inte när jag låg i fosterställning och skrek, min paranoia, hur jag skrek och slog mig själv i sömnen, hur jag var rädd för att vara ensam och ingen såg de bilder och minnen som ständigt snurrade. Men jag var tvungen att lunka framåt i uppførsbacke, för skulle jag stanna upp så skulle jag ramla. Men hela vägen på resan har det funnit axlar att stödja mig emot. Orubbliga axlar, som av betong. Utan dem hade jag ramlat baklänges, in i något oändligt mörkt.

Så kom det där samtalet. Onsdag den 22 januari klockan 09.14.

Och så var en ny karusell i rullning.

De har någon anhållen.

Och jag teleporterades tillbaka till den där torsdagen. Och jag visste att den där torsdagen inte längre kommer vara min längsta.

För det var torsdag den 27e februari.

Dagen då jag klev in i rättssalen. Den där salen de sa skulle vara stor, men som var klaustrofobisk liten.

Dagen då jag för första gången fick ett ansikte. Den där dimman från drogerna som tidigare legat framför honom började nu skingra sig.

Min akuta reaktion blev att jag spydde, skakade och inbillade mig att om jag slet och vred sönder alla de där näsdukarna som stod framför mig så skulle det bli lite lättare. Jag skulle ändå inte behöva dem till tårar för min kropp var fylld med cement.

På en stor bioduk kom bilder på mig upp. Mina blåmärken, mina rodnader. Jag i bara bh och trosor. Sedan jag utan bh och trosor.

Har du någon gång sett dina intimaste delar uppfläkta i en gynekologstol på en bioduk? Tyvärr vet jag att några av er har det..

Hans blick borrade sig in i mig under dessa 10 timmar som pågick. 10 timmar, det låter så lite. För det kändes som halva min livstid.

2 veckor har nu gått och idag kl 11.00, åter igen en torsdag, kom domen.

Och för första gången på 4 månader kan jag känna hur mina lungor fylls med syre. Han sitter inte längre där över mig, håller fast mig när jag ligger hjälplös på mage, han spräcker inte längre upp mig, i själen. För han sitter bakom tunga lås. Och jag, jag är fri..

Varför berättar jag detta?

Han (som egentligen är dem) tog kontrollen över min kropp, men min berättelse har jag kontrollen över. Och jag gör det för efter det som hänt mig har jag insett att det händer människor hela tiden, närmare än man tror. Och för Dig som sitter med den där skammen som jag gjort vill jag bara visa att Du är inte ensam. Och här har Du ett ansikte som backar upp Dig!

För Vi är starkare än dem. Vi är vackrare än dem. Vi är faktiskt mindre förstörda än dem. Vi förtjänar mer än dem. Dem är små. Och får dem inte vad de förtjänar genom rättssystemet så kommer livet att bita dem i arslet någon gång.

Så därför, tänker jag inte sitta i ett hörn med huvudet sänkt. Jag tänker sträcka på ryggen. Jag tänker säga, jag är Johanna, tjejen som blivit våldtagen, och ingen kan stoppa mig!

Och inte Dig heller!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Suddad med Poeter.se id #7056 innehar upphovsrätten